

Nye medier – gamle analysemetoder

Anmeldelse af Andreas Candefors Stæhr og Kristine Køhler Mortensen (red.): *Sociale medier og sprog. Analytiske tilgange*. Frederiksberg: Samfundslitteratur (304 sider).

TINA THODE HOUGAARD

Med antologien ”Sociale medier og sprog. Analytiske tilgange” er der nu kommet et videnskabeligt bud på hvordan sproget i de sociale medier kan analyseres med traditionelle metoder og teorier. Bogen lægger i høj grad op til anvendelse på de videregående uddannelser der beskæftiger sig med sprog og sociale medier. I min anmeldelse har jeg valgt at gennemgå hvert af antologiens kapitler for sig fordi disse fremstår som selvstændige artikler. Til slut giver jeg en samlet vurdering af bogens tilgang til emnet ’sprog og sociale medier’.

ANTOLOGIENS KAPITLER FØLGER SAMME SKABELON

Antologien ”Sociale medier og sprog. Analytiske tilgange” består af 10 kapitler inklusive redaktørernes introduktion til emnet sociale medier og sprog og Frans Gregersens afsluttende diskussion af de forskellige temaer og tilgange der er blevet præsenteret i de øvrige kapitler. Fælles for de 8 kapitler er den overordnede tilgang til formidlingen. Alle forfatterne introducerer til en sprogvidenskabelig analysetilgang og til en eller flere metoder (hvis flere metoder præsenteres, bestræbes det ydermere at redegøre for hvordan metoderne arbejder sammen) og anvender den pågældende tilgang og metode på en eller flere konkrete cases. Denne velkendte og gode skabelon, hvor en mere eller mindre klassisk teori gennemgås og forklares for derefter at prøves af i praksis, fungerer også godt i denne udgivelse. Dermed bliver der i alt introduceret til følgende 8 forskellige analysetilgange: sociolingvistik, funktionel grammatik, genre- og kontekstanalyse, computersocioling-

vistik, konversationsanalyse, multimodal analyse, sproglig etnografi og kritisk diskursteori. Viften af metoder og indsamlede data er også bred. Der bliver både arbejdet kvalitativt og kvantitativt – både på online og offline data. Foruden skriftligt materiale fra forskellige sociale medier består data af forskellige typer interviews (med forskellig grad af styring), samtaledata (også selvoptagelser) og billedmateriale (både online og offline).

DE ENKELTE BIDRAG

I forhold til sociale medier fokuserer Malene Monka i kapitel 2 på den sønderjyske dialekts udbredelse på Facebook. Efter en meget kort redegørelse for sociolingvistikens historie og mest centrale begreber og metoder, herunder instrueres kort og godt i kodning for sproglige variationer (s. 35-36), undersøges forskellige variable off- og online, dvs. i samtaler og i statusopdateringer og kommentarer på Facebook. Det konkluderes at informanten ”taler sønderjysk på en måde, der ligner andre dialekttalende fra samme område” (s. 45), og at antallet af de undersøgte onlinetekster, der er sønderjyske, er relativt lavt. Selv om det i artiklen fra starten understreges at der både er fokus på off- og onlinekontekster (hvad der er i flere af teksterne i antologien), forekommer det alligevel kontraintuitivt at man i antologiens første reelle undersøgelse skal læse 17 sider før man kommer frem til analysen af casens onlinetekster.

En central metodisk implikation er at den kvantitative analyse bygger på optællinger hvor tekster er regnet for sønderjyske ”hvis blot der optræder én gengivelse af en sproglig variant, der findes i sønderjysk, men ikke i standarddansk” (s. 37). Dette kan forvrænge billedet af dialektens udbredelse da fx udtrykket ”mojn” er temmelig udbredt og ofte optræder som eneste dialektord i en tekst. Når undersøgelsen viser at ”hovedparten af Tinas og hendes følgers statusopdateringer og kommentarer er uden skriftlige repræsentationer af sønderjysk” (s. 46), kan man komme til at tvivle på hvor meget dialekten overhovedet er udbredt online. Forfatteren betegner da også dialektbrugen som ”for sjov” (s. 48) og med kommercielle fordele, fx i det at fokusere på en form for fællesskabsfølelse omkring Tinas kro (s. 50).

Undervejs relateres tilgangen og de sproglige fund til andre under-

søgelse af dialekters status og brug online, særligt sønderjysk; det påpeges at nærværende undersøgelse adskiller sig på flere væsentlige punkter: der er fokus på én informants sprogbrug i en virksomhed (kroen ”Kom Bar Do”), og de mulige modtagere af dennes kommunikation kender ikke alle hinanden offline. Resultaterne svarer dog ”overordnet til Westergaards fund (2013). De, der skriver sønderjysk med hinanden, gør det forholdsvis gennemført og forholdsvis konsekvent” (s. 52). Interessant er i øvrigt at undersøgelsen også giver indsigt i den høje grad af tolerance over for ortografisk variation der kendetegner skrevet sønderjysk (s. 51).

I kapitel 3 giver forfatterne Tanya Karoli Christensen, Torben Juel Jensen og Andreas Candefors Stæhr en introduktion til funktionel grammatik fordi de ønsker at undersøge hvad denne tilgang sammen med den variationistiske kan bidrage med når sproget i de sociale medier analyseres. I artiklen zoomes ind på data indsamlet blandt unge på Facebook, nærmere bestemt på to konkrete grammatiske fænomener: udeladelse af kopulaverbet *være* og ”generelle udvide-re” som fx *og sådan noget* – begge kendt fra talesproget. Forfatterene ønsker på den måde at bidrage til en form for ”e-grammatik”, dvs. en beskrivelse af de ”særlige normer for skriftsproglig produktion på de sociale medier” (s. 67) der tager hensyn til både de sproginterne (strukturelle) og de sprogeksterne (kontekstuelle) forhold. Ud fra en hypotese om at disse varianter forekommer hyppigere i sociale medier end i andre former for skriftsprog, søges efter varianterne i et Facebook-korpus på 600.000 ord indsamlet i 2009-2011 blandt to københavnske folkeskoleklasser. Data er kodet semiautomatisk på baggrund af en eksplorativ gennemgang af datamaterialet; metoden er fint gengivet, men rummer også visse indskrænkninger, fx at der kun søges på udeladelse af kopulaverbet *være* i forbindelse med subjektet *du*; resultaterne kan således ikke konkludere komparativt med andre typer subjekter.

Resultaterne viser at kopulaudeladelser forekommer hyppigere ved positive end ved negative evalueringer, og at tiden mellem indlæggene spiller en rolle (dvs. hyppigere ”i responser der forekommer inden for fem minutter efter det opslag de er en reaktion på, end i responser der

forekommer senere” (s. 80)). Overordnet set kommer forfatterne, som andre før dem fx Heltoft (2015: 94), Jensen (2014: 180) og Schachtenhaufen (2012: 149), frem til at udeladelserne har med ordenes ringe informationsværdi at gøre; de er ikke nødvendige for vores forståelse af hvad andre skriver. Brugen af de generelle udvidere på Facebook sammenlignes med talesprogsdata, hvis oprindelse desværre er upræcist beskrevet, så det er uklart i hvor høj grad informanternes alder spiller en rolle i tabellen side 83. Sammenligningen viser dog klart at der i Facebook-data er meget færre forekomster af generelle udvidere end i talesprogsdata, og at de generelle udvidere der er på Facebook, langt oftere begynder med *eller* end *og*. Dette forklarer forfatterne som ”en særlig form for høflighed hvor man ikke bruger specifikt højlige udtryk (som *undskyld, vær så venlig, tak*, diverse modalverber og lignende), men snarere giver plads til at andre deltagere kan bidrage ligeligt til kommunikationen” (s. 84), men i øvrigt er de meget sparsomme med at give bud på forklaringer af deres fund og peger i stedet på behovet for flere undersøgelser. De slutter dog forfriskende af med at udfordre det traditionelle kriterium for hvornår noget er en sætning, nemlig tilstedeværelsen af et finit verbal, og påpeger at de undersøgte sprogbrugere måske anser kopulaet *er* for unødvendigt.

Kapitel 4 er skrevet på baggrund af en klassisk bekymring over de sociale mediers dårlige indflydelse på skriftsproget. Via avisen B.T. citerer Marianne Rathje både danske censorer og norske lærere for at slå alarm, men hun savner belæg og vil derfor ”tilføre debatten data” (s. 94) i form af digitale tekster og stile skrevet af 10 folkeskoleelever (8.-9. klasse) kombineret med interviews med disse informanter. Inden præsentationen af resultaterne af sin undersøgelse forholder Rathje sig til begreberne genre, teksttype, tekststart, register og stil og lader syne at disse begrebers brugshistorie er noget kulørt og inkonsekvent. Rathje vælger at bruge genre om ”en bestemt situation hvori man undersøger gennemgående sproglige træk (i artiklen her verbale kortformer)” (s. 95). Konteksten for de undersøgte genrer, Facebook/sms-tekster og danske stile, opregnes med mange forskellige faktorer, fx teknik, formål, formalitet og symmetri. Rathje undersøger forskellene på genrerne samtidig med at hun har fokus på den enkelte

informants stilsift. Indsamlingen af data beskrives indgående, bl.a. fordi hun valgte at bruge sin egen Facebook-profil og være venner med informanterne i en aftalt uge (en fremgangsmåde der også bruges af andre bidragydere til antologien).

Resultaterne af frekvensanalysen af de verbale kortformer, som fx *ku* og *skuu*, viser at forekomsten er signifikant lavere i regulerede tekster (her forstået som skolestile) end i ikke-regulerede tekster (på Facebook og via Messenger). I stilene er de unge opmærksomme på standardnormen hvad angår kortformer, men som Rathje selv påpeger, ”skal vi dog huske at der her kun er testet ét bestemt sprogræk, nemlig kortformerne. Det kunne jo være at andre sprogræk gav et andet resultat” (s. 109). Her savnes en eksplicit vurdering af hvor centralt et træk de verbale kortformer er.

Selv om Rathjes kvalitative analyse viser at de unges orientering mod standardnormen til dels konflikter med en økonomiserings-/oralitetsnorm, er normativiteten ifølge hendes undersøgelse stærk i både regulerede og uregulerede tekster. ”De unge vurderer også hinanden, det er ikke forbeholdt lærere” (s. 116). De unges medieideologier er stærke.

Computersociolingvistik er omdrejningspunktet for kapitel 5 der er skrevet af Dirk Hovy og Pia Quist. De er gået sammen om at beskrive internettet som resurse og database i kvantitative analyser af skriftlige sprogbrugsdata og gør meget ud af at beskrive det store forarbejde og de mange metodiske valg og fravalg det indebærer. Selvom resultatet af de mange anstrengelser kan synes tyndt, nemlig at ”der findes sproglig variation som er forankret i en geografisk distribution” (s. 122), nærmere bestemt at det ser ud ”som om der løber en sproggrænse (måske en dialektgrænse?) uden om Fyn og Langeland. Og måske udenom Bornholm” (s. 138), rummer artiklen andre interessante kvaliteter, nemlig en relativt forståelig introduktion til brugen af ”naturlig sprogbehandling” af meget store datamængder i grundforskningen (dvs. processering) og til procedurerne i forbindelse med visualiseringen af resultatet. Forfatterne præsenterer tidligere computerlingvistiske undersøgelser af leksikale, fonetiske og sågar syntaktiske forskelle i tekster på sociale medier, fortrinsvis Twitter og

Trustpilot, og berører let både kommercielle og andre anvendelsesorienterede aspekter.

Med et større datamateriale fra Twitter (6,5 mio. tweets) og Trustpilot (1,2 mio. indlæg) i Danmark som udgangspunkt går erkendelsesinteressen i artiklen går på at ”undersøge forbindelser mellem sprogbrugen i materialets tekster og geografi” (s. 126) og visualisere disse data på landkort så de bliver meningsfulde. Indlæggene på de to undersøgte medier udmærker sig nemlig ved at være geotaggede, dvs. opmærket med geografisk angivelse af hvor i landet de er blevet uploadet, og de kan derfor indplaceres i et ”’koordinatgitter’ over et kort over Danmark” (s. 133). Undersøgelsen stiller flere spørgsmål end den giver svar og virker på den måde en anelse uforløst, men det er tilsyneladende helt bevidst at forfatterne ikke går videre, for som de skriver: ”Vi kan ikke se hvad der er årsag til mønstrene, kun at der er mønstre” (s. 139). De afslutter derfor med at påpege at denne type forskning må ansues som et supplement til kvalitative analyser.

I kapitel 6 er tilgangen konversationsanalytisk med fokus på brugen af onlinedebatfora om sygdom og sundhed. Elisabeth Muth Andersen undersøger hvordan deltagerne på hjemmesiden netdoktor.dk kritiserer læger og andre sundhedsprofessionelle, og hvordan denne kritik leveres og forhandles. Men først introduceres til konversationsanalysen (CA) og muligheden for at overføre dens analytiske greb, der er udviklet for samtaler, til interaktion på sociale medier. Argumentet for at bruge CA er at al social interaktion er præget af sekventiel systematik og af at ”mennesker i sociale fællesskaber gør deres handlinger forståelige og genkendelige ved hjælp af de ressourcer de har til rådighed” (s. 151). Blot er resurserne i sociale medier nogle andre end i ansigt til ansigt-samtaler. Timing og produktion af bidrag er anderledes, og sammenhængen mellem bidragene i debattrådene er anderledes, løsere, og der er andre normer for respons, svartid etc. Også i denne artikel beskrives arbejdet med at forberede analysen grundigt, fx dataudvælgelsen og -indsamlingen (s. 153-156).

I analysen af 156 indlæg (en kollektion) på netdoktor.dk med kritik eller beklagelser over sundhedspersoner kommer forfatteren frem til at ”deltagerne ofte bruger kritik af læger til at forklare hvorfor de

skriver i forummet, og til at fremstille sig selv som kompetente sygdomsramte” (s. 158). Kritikken er typisk indlejret i narrativer, men personlige beretninger kan også bruges til ”at udtrykke enighed, sympati og normative forventninger” (s. 169). Denne og lignende cases fungerer som et spændende supplement til de øvrige CA-studier inden for sundhedskommunikation, der mest har haft fokus på læge-patient-samtalen, fordi vi her får førstehåndsoplysninger om hvordan ”sygdomsramte italesætter og håndterer deres oplevede problemer i andre sociale kontekster end hos lægen” (s. 175). Sociale medier giver også mulighed for alternativ sygdomsekspertise og for i fællesskab at udfordre lægens faglige autoritet. Men CA-metodens fokus på mikro-niveauet viser dog ”at debatfora ikke stiller fuldstændig normfrie rum til rådighed for brugerne” (s. 176).

Kapitel 7 er skrevet af den ene af de to redaktører, Kristine Køhler Mortensen, og introducerer til multimodal analyse som en systematisk analysepraksis med rod i dels semiotikken, dels systemisk funktionel grammatik. Fokus er på socialsemiotikken og på at analysere alle tilgængelige tegn i forhold til hvordan disse aktiveres i en konkret social kontekst. Begrebet modalitet bruges i artiklen i to betydninger: 1) kulturelt og socialt formede resurser for betydningsdannelse eller kanaler for repræsentation/kommunikation, fx skrift, tale, billede, lyd, gestik, blik og positur, 2) udtryk for den talendes holdning til eller vurdering af meddelelsens indhold. Denne dobbelte betydning og en i øvrigt uklar begrebsmæssig afgrænsning påpeges som problematisk og kritisabel, men desværre forsøges problemet ikke løst. I stedet præsenteres flere forskellige typer af findeling af modaliteter, fx skriften, der opdeles i skrifttyper, farver, placering og arrangering. Det understreges at modaliteter afhænger af ”kulturel genkendelighed” (s. 187), og at den multimodale analyse derfor forudsætter et vist kulturkendskab – herunder kendskab til mediernes og modaliteternes konkrete anvendelse, fx hvordan man typisk holder kameraet (mobiltelefonen). I modsætning til mange af de tidligere socialsemiotiske analyser fokuseres i denne artikel på teenageres hverdagspraksisser på det sociale medie Snapchat hvad der gør at de analytiske redskaber (primært det visuelle designs grammatik – *visual grammar*) må tilpasses lidt for at

kunne give indblik i ”hvilke sociale betydninger der ligger i de mange elementer af et billede” (s. 191). Men det der fremstilles som en nødvendig tilpasning, er tæt på at komme til at undergrave valget af den socialesemiotiske tilgang.

I analysen fokuseres på vedligeholdelsen af venskaber gennem deling af billeder der dels er nøje udvalgt eller komponeret, dels formår at overskride de rumlige grænser og fremme intimitet og nærhed. Fokus er på systematisk analyse af forskellige tegns sociale betydninger som udtryk for ”de enkelte valg, en afsender har truffet, og de reaktioner, en modtager udtrykker” (s. 213). At de unge således designer deres meddelelser meget bevidst, bliver overbevisende beskrevet.

Den anden redaktør, Andreas Candefors Stæhr, er forfatteren til kapitel 8 der omhandler sproglig etnografi og fokuserer på ”de sproglige og sociale praksisser der finder sted *forud for* og *under* selve produktionsfasen af digital diskurs på sociale medier” (s. 217) – et felt der på trods af undersøgelser tilbage i starten af nullet (Sørensen 2001) stadig er relativt underbelyst. Forfatteren ønsker at vise hvor høj en grad af (selv)refleksivitet, dvs. opmærksomhed mod egne eller andres praksisser, brugen af de sociale medier lægger op til. Han arbejder derfor med produktionsprocessen som en såkaldt *refleksiv zone*, fx i processer som korrekturlæsning og tekstredigering eller omformulering.

Men først præsenteres den sproglige etnografis undersøgelsesfelt som ”sammenhængen mellem *sproglige situationer* i en meget bred forstand) og *bredere sociale kontekster*. Denne dobbelthed bliver ofte beskrevet med termer som ’mikrodiskurs’ og ’makrodiskurs’” (s. 220). I analyserne inddrages både den sproglige ytrings indhold og form og der anlægges et deltagerperspektiv, dvs. at de sociale og sproglige praksisser forstås fra informantens eget perspektiv og på baggrund af hvilke aktiviteter denne har gjort relevante i interaktionen. I lighed med den øvrige forskning i internetbrug, sociale medier og digital diskurs er der i sproglig etnografi sket en bevægelse fra en medierelateret til en mere brugerrelateret tilgang. Brugeren følges og observeres i forskellige situationer, og i denne artikel indebærer det både selvoptagelser, interviews, skærbilleder af Facebook, Instagram og Messenger

og enkelte Snapchat-interaktioner. I Stæhrs analyse af selvoptagelserne demonstreres med et overbevisende valg af empiriske eksempler hvordan ”rammerne for interaktionen kan bringes op til forhandling forud for selve produktionsfasen” (s. 234). De unge reflekterer bl.a. over hvilke semiotiske resurser de skal benytte og hvilke konsekvenser deres handlinger kan få. På baggrund af dette interessante indblik i produktionsovervejelserne på Snapchat argumenterer Stæhr for at der bag Instagramopslag er lignende refleksioner. De unge foretager refleksive og bevidste valg når de kommunikerer.

Antologiens sidste teoretiske og analytiske nedslag, kapitel 9, fokuserer på sorgbearbejdelse på Facebook og inddrager kritisk diskursanalyse som ramme for beskrivelsen af hvordan pårørende reflekterer over mediets diskursive muligheder og begrænsninger når man søger offentligt på et socialt medie. Diskursanalysens styrke er ifølge Michael Nebeling Petersen og Tobias Raun at den på én gang kan vise ”hvordan et fænomen, som fx sorg, er blevet til kulturelt og historisk og samtidig have blik for, hvordan brugere i dag oplever, forandrer og forhandler fænomenet i en specifik mediekontekst” (s. 254). Forfatterne redegør både for centrale begreber og forskellige diskursteoritiske skoler, men baserer sig på ’cultural studies-traditionen’ hvor medieforskningen udvides mod en bredere kulturanalyse der også fokuserer på identitetskonstruktioner og modmagtstrategier. Forfatternes data er semistrukturerede kvalitative interviews med et ikke oplyst antal pårørende hvis refleksioner citeres flittigt, men også interessant fordi diskursanalysen netop er ”optaget af de måder, som verden produceres og materialiseres på” (s. 256), dvs. gennem de involveredes forhandling, gennem de ”diskursive mønstre, udtryk og forandringer” (s. 256).

På baggrund af en kort historisk gennemgang af dødens kulturhistorie og gennem interviews med pårørende viser forfatterne at der er ”sket en diskursiv udvikling fra døden som et offentligt og religiøst til et privat, sekulært og medicinsk anliggende” (s. 263) og at der er ”en særlig kulturel berøringsangst, både i forhold til at italesætte, men også det at håndtere døden” (s. 262). De interviewede oplever stærke normative fordringer og udsætter følgelig sig selv for selvcensurering,

men de forsøger også at udfordre og forhandle det der af forfatterne omtales som en ”hegemonisk diskurs” (s. 264). De kan således iagttage en ”begyndende diskursforskydningerne omkring død og sorg foranlediget af sociale medier” (s. 266) med ”nye grænser mellem det socialt legitime og illegitime” (s. 274).

Bogens sidste kapitel er Frans Gregersens refleksion over og diskussion af de øvrige artikler. Ud over at give alle et ord med på vejen i en mere causerende stil formår Gregersen også at stille nogle spørgsmål som det kunne have været spændende at se indarbejdet i de enkelte forfatters bidrag.

VURDERING

På bagsiden af ”Sociale medier og sprog. Analytiske tilgange” står der at bogen ”introducerer til en bred vifte af sprogvidenskabelige analysetilgange og viser gennem casestudier, hvordan disse kan anvendes i analyser af digital sprogbrug på sociale medier”, og som sådan fungerer bogen udmærket som indblik i hvordan de 12 forskere mener at eksisterende teorier og metoder kan bruges til at beskrive sproget når det optræder i en på mange måder ny og forandrende ramme som de sociale medier. Som lærebog egner den sig derfor udmærket som introduktion til de anvendte sprogvidenskabelige tilgange – tilsat cases fra eller om sociale medier.

Med en titel hvor de sociale medier er foranstillede, kunne man dog forvente at fokus først og fremmest ville være rettet mod det sprog der foregår i sociale medier, men i flere af artiklerne bruges en del tid og energi på dels at introducere den analytiske tilgang, dels at sammenligne med sprog der *ikke* er fundet i de sociale medier. Denne fordeling beror sandsynligvis på en opprioritering af det metode- og teoriintroducerende (i introduktionen står følgende: ”Det er en central pointe for denne bog, at dette ikke nødvendigvis kræver nye metoder og nye analysetilgange” (s. 11)), men det gør at man efter min mening savner at få endnu mere indblik i hvordan interaktionen, teksterne, ordene, morfemerne og de nye visuelle kommunikationsmidler, som fx emojis, gifs og memes, rent faktisk fungerer i de sociale medier. Selv om enkelte kapitler (fx kapitel 5 og 7) i højere grad behandler casene

på deres egne betingelser og arbejder datadrevet, er det tydeligt at fokus i denne udgivelse har været på at matche forskellige sprogvidenskabelige discipliner med en passende case fra de sociale medier. Dette lykkes mange steder virkelig godt, men det kunne have været interessant at gå længere ad den vej, hvor sproget i de sociale medier undersøges på egne præmisser og i højere grad ud fra de særlige vilkår der her er for sproget og sprogforandringsprocesserne.

Mange af artiklerne fremhæver det datadrevne som noget særligt (i modsætning til traditionelle undersøgelser af fx variation i talesprog). Det datadrevne er meget sympatisk, men fremhævelsen forekommer som en stråmand, for overordnet set er sproget i sociale medier primært undersøgt bottom-up: Konversationsanalytikere, der altid har arbejdet datadrevet, har i nogen tid beskæftiget sig med analyse af sproget i sociale medier, og inden for både CMC (Computer-Mediated Communication) og CMD (Computer-Mediated Discourse) har forskerne næsten udelukkende kastet sig over forskellige typer data og undersøgt hvordan sproget og interaktionen fungerer i forskellige medier og kontekster. Måske hænger fremhævnningen sammen med at mange af bidragyderne primært arbejder med sociolingvistik og dermed måske ikke er helt så repræsentative som det loves i introduktionen (s. 23).

Et godt og fornyende metodisk indspark er at flere af artiklerne både undersøger online- og offlinekontekster fordi det dels giver et mere fuldstændigt indblik i præmisserne og konteksten for onlineopslagenes produktion, dels viser hvordan aktiviteter, emner og deltagerroller cirkulerer mellem disse forskellige kontekster. Den adskillelse mellem cyberspace og RL (real life) der i mange år blev hævdet, er mere og mere overflødig fordi medierne i stadig højere grad fremtræder som den sociale virkeligheds augmentation (forøgelse) – et begreb jeg i øvrigt savner i bogen, sammen med begreber som ”medialekt” og ”medialisering” som teoretisk baggrund. Men med dette insisterende fokus på at undersøge sproget i de sociale medier som en naturlig del af hverdagslivets sociale interaktion fungerer antologien, med dens mange forskellige tilgange, som en relevant og gennearbejdet lærebog der nok skal komme til at ligge på mange skriveborde. Skrivebordene kan både tilhøre universitetsstuderende og seminariestuderende,

og de gymnasielærere der efterlyser metodiske tilgange til sproget i de sociale medier, kan også læse med. Tilsat didaktisk erfaring kan de mange forskellige typer data og metoder sagtens inspirere til videre undervisning.

Tina Thode Hougaard
Afdeling for Nordiske Studier
Kommunikation og Kultur
Aarhus Universitet
northth@cc.au.dk

LITTERATURLISTE

- Heltoft, L. 2015. Talesprogets grammatikaliserede enheder. *Ny Forskning i Grammatik* 23 (22). 93-112.
- Jensen, E.S. 2015. Subjektellipse eller informationsstrukturel organisering i sms. I Schoonderbeek & T.T. Hougaard (red.). *Møde om Udforskningen af Dansk Sprog* 15, 171-188. Aarhus: Aarhus Universitet.
- Schachtenhaufen, R. 2012. Nulrealisationer af verbalformer i dansk spontantale. *Danske Talesprog* 12. 126-150.
- Sørensen, B.H. et al. 2001. *Chat – leg, identitet, socialitet og læring*. København: Gads Forlag.